

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ Α.Θ.Μ. ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ 2008

Διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεέμ

καὶ ἴδωμεν τὸ ρῆμα τοῦτο τὸ γεγονός,

ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν (Λουκ. 2, 15).

Ἡ Ἐκκλησία, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ διαιωνίζουσα τὸ λυτρωτικὸν ἔργον Αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, διαλαλεῖ καὶ πάλιν σήμερον τοῖς ἐγγύς καὶ τοῖς μακράν, εἰς τὰ μέλη αὐτῆς καὶ τὸν κόσμον ὅλον, τὴν σῶζουσαν ἀλήθειαν.

Διακηρύσσει τὸ γεγονός ὅτι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, ὁ πλάσας κατ' ἀρχὰς τὸν ἄνθρωπον ἐξ ἀγάπης κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Αὐτοῦ, μὴ ἀνεχόμενος τὴν ἐπισυμβᾶσαν ἐκ τῆς πτώσεως παραμόρφωσιν τῆς εἰκόνης Αὐτοῦ, ἀνέπλασε αὐτόν ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων. Ἀνέπλασε καὶ ἀνεγέννησε τὸ πλάσμα Αὐτοῦ μέ τρόπον, ὁ ὁποῖος ὑπερβαίνει τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν καὶ δύναμιν. Τοῦτο συνετέλεσε ὁ Θεὸς μέ τὴν σάρκωσιν καὶ ἐνανθρώπησιν τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ τοῦ Μονογενοῦς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου. «Ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον» (Γαλ. 4, 4). Ὁ Θεὸς προέβη εἰς τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ ἀνθρώπου μέ τὴν ἰδίαν σύγκρασιν μετ' Αὐτοῦ ἐν τῷ Χριστῷ. Ἐγένινεν ὁ Ἰδιὸς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὃ, τι καὶ τὸ πλάσμα Του, ἄνθρωπος, μέ ὅλα τὰ ἀδιάβλητα ἀνθρώπινα πάθη. «Καταβέβηκεν εἰς τὴν ἀνθρώπου φύσιν οὐκ ἀπολισθῆσας τοῦ εἶναι Θεός, προσέλαβε τὸ ἀνθρώπινον οὐχὶ ὡς ἀλλότριον ἀλλ' ὡς ἴδιον ἀληθῶς» κατὰ τὸν ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας (Πρὸς βασιλέα Θεοδόσιον, PG 76, 1169D). Ὁ Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκὶ εἰς μίαν συγκεκριμένην στιγμήν τοῦ ἱστορικοῦ γίνεσθαι. «Εἰσβέβηκεν εἰς τὴν οἰκουμένην, μέρος κόσμου πεφηνῶς ὡς ἄνθρωπος» χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ ἀπολέσῃ τὴν θείαν δόξαν κατὰ τὸν αὐτόν θεοφόρον πατέρα (Περὶ ὀρθῆς πίστεως, PG 76, 1177). Ἐγεννήθη ὡς ἄνθρωπος ἐν χρόνῳ, ἐπὶ τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορος Καίσαρος Αὐγούστου καὶ ἐν τόπῳ, ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας.

Τὸ μυστήριον τοῦτο, ὑπερέχον πᾶσαν ἔννοιαν, ἔλαβε χώραν μακράν τῶν ὁμμάτων τῶν ληρωδῶν Ἡρωδῶν τοῦ κόσμου τούτου. Ὁ Χριστὸς «λαθὼν ἐτέχθη ὑπὸ τὸ σπήλαιον», οὐχὶ ἐν δυνάμει καὶ βίᾳ, οὐχὶ ἐν δυναστείᾳ καὶ ἐξουσίᾳ, ἀλλὰ ἐν βρεφικῇ ἀσθενείᾳ καὶ ἀδυναμίᾳ, ἐν ἁκρᾷ κενώσει καὶ ταπεινώσει. Ἀπεκαλύφθη ἐν τῷ σπηλαίῳ εἰς ψυχὰς ἀγνάς καὶ καθαρὰς, δυναμένας νὰ κατανοήσουν καὶ ἐγκολπωθοῦν Αὐτόν. Ἐφανερώθη ὁρατῶς πρῶτον εἰς τὴν Παρθένον, ἡ ὁποία θαυμάζει καὶ ἐκθαμβεῖται, βλέπουσα τελεσιουργούμενον ἐν αὐτῇ τὸ ἐπαγγελθέν εἰς αὐτὴν ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου ἐν Ναζαρέτ. Πρώτη αὕτη ὁρᾷ ἐν φάτνῃ ἀνακλιθέντα τὸν ἀόρατον καὶ περιελίσσει ἐν σπαργάνοις τὸν ἀχώρητον. Εἰς Ἰωσήφ τὸν μνηστορὰ ἐμπιστεύεται ἡ συνοδεία τῆς Παρθένου καὶ τοῦ παιδίου εἰς Αἴγυπτον. Ἀπλοῖ τὴν καρδίαν ποιμένες, εἰς τὴν παρακειμένην κώμην ἀγραυλοῦντες, καθοδηγοῦνται ὑπὸ τῶν ἀγγέλων, τῶν ἐν οὐρανοῖς ψαλλόντων τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις», καὶ ἕως Βηθλεέμ διερχόμενοι, βλέπουν βρέφος ἐσπαργανωμένον κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ. Μάγοι ἐξ

Ἀνατολῶν μετὰ δώρων προσερχόμενοι, τόν νέον τεχθέντα βασιλέα μετ' εὐλαβείας προσκυνοῦν.

Ὑπό τῶν πιστῶν τούτων αὐτοπτῶν μαρτύρων καί διακόνων τό μυστήριον τοῦτο παρεδόθη εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Πρῶτον εἰς τήν Ἐκκλησίαν ταύτην, τήν μετὰ τῆς ἐν αὐτῇ Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος φρουρόν τῶν Ἀγίων Τόπων, τῶν δεχθέντων τό μυστήριον τῆς θείας ἀποκαλύψεως. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἀνήγειρε μεγαλοπρεπεῖς καί περικαλλεῖς ναούς ἐπὶ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, ἐν οἷς καί ἡ ὑπεράνω τοῦ θεοδέγμονος Σπηλαίου τούτου Κωνσταντίνειος καί Ἰουστινιάνειος Βασιλική αὕτη τῶν Ρωμαίων Ὀρθοδόξων. Εἰς αὐτήν ἀγιάζονται διά μέσου τῶν αἰώνων οἱ χριστιανοί τῆς Ἀγίας Γῆς καί οἱ ἀπό τά πέρατα τοῦ κόσμου συρρέοντες εὐλαβεῖς προσκυνηταί. Εἰς αὐτήν σμιλεύεται ἡ ταυτότης των, τό ἦθος τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης, τῆς συμφιλιώσεως καί τῆς ἀρμονικῆς συμβιώσεως αὐτῶν μετὰ τῶν ὁπαδῶν τῶν ἄλλων θρησκευμάτων τῆς Ἀγίας Γῆς. Ἀπό τῆς Ἐκκλησίας ταύτης καί ἀπό τοῦ τόπου τούτου ἡ εὐαγγελική σωτήριος ἀλήθεια διεδόθη εἰς τήν οἰκουμένην ὅλην.

Τό γεγονός τῆς θεϊκῆς κενώσεως καί συγκαταβάσεως διαλαλεῖ καί σήμερον μετὰ πάροδον δισχιλίων καί πλέον ἐτῶν ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως. Κηρύσσει ὅτι ὁ Χριστός ἐκένωσεν ἑαυτόν, μορφήν δούλου λαβών (Φιλ. 2, 7), ἵνα μή μένη ὁ ἄνθρωπος πεπτωκώς ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ἵνα ἀναθρώσκων εἰς τόν οὐρανόν ἀνέρχεται. Ἡ κένωσις αὕτη, ἔχουσα τήν ἀρχήν αὐτῆς εἰς τήν ἐνανθρώπησιν καί τήν κατά σάρκα γέννησιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐξικνεῖται μέχρι σταυροῦ καί τάφου, ὅθεν ἡ ἀνάστασις.

Τόν θεῖον καί φιλόανθρωπον τοῦτον τρόπον προβάλλει ἡ Ἐκκλησία ὡς πολύτιμον ἀληθείας θησαυρόν, ὡς ἀλάθητον πυξίδα ζωῆς καί εἰς τόν σημερινόν ἄνθρωπον. Συμμερίζεται μετ' αὐτοῦ τήν ἐμπειρίαν καί βεβαιότητα αὐτῆς ὅτι ἡ ἀπάντησις εἰς τό περί τοῦ λόγου τῆς ζωῆς ἐρώτημα καί ἡ ἐπίλυσις τῶν ἀνθρωπίνων προβλημάτων εὐρίσκεται εἰς τήν ἀποδοχήν, προσοικείωσιν καί ἐφαρμογήν τῆς ἀποκαλυφθείσης ἐν Χριστῷ φιλανθρώπου στάσεως ζωῆς. Ὅτι αἱ συνέπειαι τῆς ἀρνήσεως τοῦ ἐν Χριστῷ μηνύματος τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καί τῆς ἀποστασιοποιήσεως αὐτῶν ἐξ αὐτοῦ εἶναι πρόδηλοι σήμερον εἰς τήν ἀνθρωπότητα ἴσως εἴπερ ποτέ καί ἄλλοτε. Οἱ μαινόμενοι πόλεμοι, ἡ στρατιωτική καί τρομοκρατική βία, ἡ καταστροφική μανία τοῦ παραλόγου, ἡ παρανόμως καί ἀδίκως ἐκδηλουμένη εἰς βάρος ἀνυπόπτων καί ἀθῶων ἀνθρώπων, ἡ ἀνισομερὴς κατανομή τῶν φυσικῶν καί κοινωνικῶν ἀγαθῶν καί ἡ ἐξ αἰτίας αὐτῆς παγκοσμίως ἐπαπειλουμένη οἰκονομική κρίσις, τήν ὁποίαν κράτη καί τράπεζαι ἐναγωνίως προσπαθοῦν νά ἀναχαιτίσουν.

Ἀπό τοῦ θεοδέγμονος, ὅθεν, Σπηλαίου τούτου, ἀπό τῶν κόλπων τῆς Μητρός τῶν Ἐκκλησιῶν, εὐλογοῦμεν Πατριαρχικῶς καί Πατρικῶς τά μέλη τοῦ ἐμπεπιστευμένου ποιμνίου ἡμῶν ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ καί ὅπουδῆποτε, καί προτρέπομεν αὐτά, ὅπως ἐγκολπωθοῦν Χριστόν ἐνανθρωπήσαντα καί σαρκί νηπιάσαντα καί Τοῦτον ἔχουν ὡς ὑπογραμμόν ζωῆς, ἔκκλησιν δέ ἀπευθύνομεν πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς νά καταστήσουν στόχον αὐτῶν τήν ἄνευ βίας ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης καί τῆς δικαιοσύνης, τήν ἐλευθερίαν καί τήν εὐημερίαν τῶν λαῶν.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Βηθλεέμ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2008

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων